

La lleva del biberó a Olot

crònica

Olot va acollir l'encontre anyal dels supervivents catalans de la «lleva del biberó», aquells nois que van participar en la Guerra Civil amb 17 anys, o fins i tot menys, des de l'estiu de 1938 fins a les acaballes del conflicte.

Més de tres mil persones es varen aplegar a la capital de la Garrotxa, la majoria entre 72 i 73 anys. Amb aquestes trobades volen recordar el que va significar per a tota una generació aquell fet sagnant.

La majoria d'aquells soldats va participar en els combats més durs de la guerra, especialment l'Ebre. La manca de coneixements i la limitada instrucció que van rebre la van pagar amb uns nivells de baixes esfereïdors. Igualment, van ser peces fonamentals en la resistència de l'exèrcit republicà a Catalunya. Com va assenyalar més d'un dels participants en la jornada olotina, l'acció de les

tropes de Franco al Principat no va ser cap passeig militar. Tot al contrari, van haver de superar l'acció dels catalans de l'exèrcit de la República i malgrat la superioritat aclaparadora de mitjans, especialment de l'aviació, es va poder resistir un

Els soldats de la "lleva del biberó" tenien 17 anys quan van anar a la guerra.

AGUSTI CENTELLES

parell de mesos, fet que va permetre que moltes persones s'escapolissin de la nova situació.

Però, els actes d'Olot no volien pas recordar fets d'armes, sinó, fets de pau. No és per atzar que el signe d'aquestes trobades és, justament, un esvelt colom, signe de reconciliació entre tots els que varen participar en aquells fets. La trobada sempre té com a eix central una missa per la pau que, habitualment, com a Olot, és oficiada per supervivents de la lleva que van decidir consagrar les seves vides al servei dels altres i de l'església.

El Firal d'Olot feia goig de veure. Totalment ple dels membres de la lleva i les seves famílies. La ciutat va fer un

AGUSTI CENTELLES

esforç d'organització per acollir tots els convidats. Cal dir que els actes programats es van portar a terme puntualment i la sempre irregular meteorologia garrotxina va respectar el que s'havia previst.

L'ajuntament olotí va retre homenatge als «biberons», com s'anomenen popularment, i va lliurar una corbata a l'ensinya de l'associació. Per la seva part, l'alcalde de la ciutat, Pere Macias, va rebre una insígnia de la lleva, i en el seu parlament va qualificar de memorable la jornada que la ciutat d'Olot recordarà com una fita. Es va felicitar de l'acollida que s'havia pogut donar a tots i també el seu agraïment als «biberons» gironins que havien escollit Olot per a aquest encontre.

En el decurs d'aquell matí de maig es van viure, com a cada trobada, molts moments carregats d'emoció: companys que feia anys que no es veien, d'altres que

El Firal d'Olot ple amb els supervivents de la lleva del biberó.

anys 1938-39 poques coses els podien espantar.

Totes les intervencions i parlaments de la trobada van tenir aquesta càrrega d'emoció i i aquest desig de pau, en uns moments en què novament Europa viu la realitat de la guerra civil en un dels seus territoris; els supervivents de la lleva del biberó van demanar concòrdia i respecte.

Molts d'aquests veterans van fer una «mili» de cinc o més anys, tota vegada que després de la guerra la lleva va tornar a ser cridada, en el moment corresponent. El servei militar tenia una durada de tres anys, als quals cal afegir els mesos de guerra. Algunes unitats i destinacions van veure perllongat aquest temps de

servei. Moltes vides, moltes feines, moltes carreres professionals van quedar trencades per sempre amb tots aquests fets. El pas del temps ha ajudat a refer aquestes vides, però com es deia a Olot, hi ha coses que no s'obliden, especialment els companys que van quedar per sempre a les ribes del Segre, de l'Ebre i de tants altres indrets del país. La lleva, que va lluitar quasi sempre en territori català, ho va fer amb dedicació i entusiasme, tothom els ho ha reconegut. Avui són homes jubilats, són avis, però, per damunt de tot són homes que cerquen la pau, i aquest és el missatge que van deixar a Olot.

J. VÍCTOR GAY

AGUSTI CENTELLES

havien superat malalties i també el record dels que ja no participaran en cap altra trobada. Però s'ha de dir que l'optimisme i l'esperança van dominar la diada. Molts dels participants ens deien que si havien sobreviscut als esdeveniments tràgics dels